

mindste. Fagforeningen er jo for øvrigt dannet, de have den store Lærerforening til gensidig Understøttelse, men det gaar jo efter Reglen: naar Stymerpen skal give Staklen, bliver Resultatet ikke stort, og saaledes er jo Forholdet, naar Flertallet har for lidt. Paa den anden Side haaber jeg, at Folkeskolens Lærere ville blive ved at fastholde deres Krav paa en Forbedring. Det kunne de gøre med Rette, det er et billigt Krav, at ogsaa en Lærer i Skolen er sin Løn værd. Jeg tror heller ikke, at der vil være noget i Vejen for Folketingets Vedkommende. For to Aar siden var der optaget et Forslag paa Finansloven om 100,000 Kr. til Understøttelse for Lærerne; men det blev ikke modtaget af Ministeren og gik ud, fordi vi havde en Skolelov under Behandling, og havde Lærerne ventet saa længe, mente man, kunde de vente Dyrhavsstiden med. I Fjor blev der optaget en Bevilling paa 200,000 Kr., og det var en betydelig Støtte, skønt de bleve udelte efter meget ubillige og ukloge Regler. Dog de kunde vel ændres, og Summen kunde vel ogsaa forhøjes. Jeg tror derfor nok, at Lærerne vilde blive hjulpede; men der er den Skade derved, at Folkeskolen ikke bliver hjulpede. Efterhaanden vil det blive lige saa meget; thi de gamle Lærere, der gaa af med Pension, maa ogsaa hjælpes. Jeg har dog det Haab, at naar nu Folketinget paa Finansloven hjælper Lærerne, vil man ogsaa tage sig lidt ivrig af herefter at bygge Skoler og paatage sig de Udgifter, som man vilde faa efter den ny Lov, altsaa tage sin Part og se at hjælpe sig til Rette, som man bedst kan. Man maa saa haabe paa bedre Tider, hvornaar de komme, ved jeg ikke. — Jeg skal selvfølgelig slutte med at anbefale Flertallets Indstilling.

J. Pedersen: Naar en Sag er gaaet i Stykker i et Fællesudvalg, og der gøres Indstilling til Tingene, er det sædvanlige jo det, at hvert Ting gaar tilbage til sin sidste Vedtagelse. I dette Tilfælde er Folketinget gaaet en anden Vej, idet det Forslag, der her indstilles af Fællesudvalgets Flertal, fastholder de Indrømmelser, som det har tilbudt i Fællesudvalget. Der- som Landstingets Flertal kunde gøre det umulige, det vil sige stemme imod det, som dets Repræsentanter i Fællesudvalget anbefale, og vedtage det andet Forslag, tror jeg, at baade Skolen, Lærerne og vi alle i Virkeligheden kunde være godt tjente dermed. Men man skal ikke forlange det umulige af Folk, og det vil jeg heller ikke

gøre; jeg ved jo, at et saadant Ønske ikke vil kunne efterkommes. — Jeg har egentlig kun bedt om Ordet for at gøre en Bemærkning med Hensyn til den Indrømmelse, der er gjort fra Flertallet i Fællesudvalget angaaende Kaldelsesspørgsmaalet. Den ærede Ordfører fandt, at denne Indrømmelse var ganske utilstrækkelig. Den gaar jo ud paa, at den, der skal kalde, skal kunne skønne over, om vedkommende indstillede Ansøgere tilfredsstillende med Hensyn til udvist Lærerdygtighed og moralsk Vandel. I en anden Paragraf af Forslaget gør jeg opmærksom paa, er der draget Omsorg for, at ikke pur unge Mennesker kunne indstilles. Jeg vil sige om den førstnævnte Bestemmelse, at jeg kun med Betænkkelighed har stemt for den i Fællesudvalget. Jeg behøver ikke at være betænkelig ved at stemme for den her, da jeg ved, at den ikke vil blive godkendt af Tingets Flertal, men ellers vilde jeg sige, at den Forklaring, jeg hørte som Medlem af Fællesudvalget, kunde nok gøre en betænkelig ved at stemme derfor. Jeg vidste jo i Forvejen, at det danske Folk udmærker sig ved en meget stor Dygtighed i Fortolkning; vi fortolke alle sammen, ikke blot Juristerne, vi ere paa dette Punkt alle mere eller mindre Jurister. Jeg hørte en Antydning om, hvad der kunde lægges i dette, om en Lærer er tilstrækkelig dygtig og har ført en tilstrækkelig moralsk Vandel. Jeg hørte det forklaret saaledes, at disse Begreber i Grunden ere saa vide, at med tilstrækkelig god Vilje kunde man omtrent lægge det samme ind deri som med Hensyn til den nuværende Kaldelsesmyndighed, saa at Forskellen ikke vilde blive saa forskrækkelig stor. Jeg tror derfor, at havde man staaet over for en virkelig Afgørelse, vilde det maaske have været hensigtsmæssigt at komme til en lidt nærmere fælles Forstaaelse af, hvad der ligger i Udtrykket. — Dertil kommer, at der ogsaa er et andet Udtryk i den samme Paragraf, som, saa vidt jeg mindes, ikke har været Genstand for nærmere Drøftelse. Det er Udtrykket: „Finder den kaldsberetigede *ingen* af de indstillede skikket“. Dette Ord „ingen“ har jo været Genstand for en ganske mærkværdig Fortolkning, og hvis man nu satte det samme Ord ind igen uden nogen nærmere Angivelse af, hvorledes det skal forstaaes, er jeg bange for de Fortolkninger, der kunde komme. — Jeg har gjort disse Bemærkninger for at antyde, at det ikke er med nogen særlig stor Begejstring, at jeg er gaaet med til denne Indstilling. Jeg tror dog egentlig,